

Golden Triangle

In 1984, Emma was toen nog piepjong, reisden Maarten en Emma naar Thailand. Tijdens deze reis zouden ze een trekking gaan doen. Een wandeltocht van drie dagen in de door toeristen net ontdekte Golden Triangle. Dit gebied, gelegen in Thailand, Laos en Myanmar, waar de rivieren de Ruak en de Mekong samenkomen, werd bewoond door verschillende bevolkingsgroepen, zoals de Karen en de Akha. Die spraken geen Thais, maar verschillende andere talen en leefden in kleine dorpjes ver weg van de moderne wereld. Dat zij hun gebieden ook gebruikten voor de papaverteelt, voor opium dus, dat was toen nog nauwelijks bekend.

De trekking zou het hoogtepunt van hun reis worden. Een reis die trouwens sowieso een openbaring voor het stel werd. Maarten had eerder rondgereisd in Europa, maar Emma had alleen kampeerervaring met haar ouders.

Zuidoost-Azië was een nieuwe wereld voor het stel. Dat werd al duidelijk tussen het vliegveld van Bangkok en de stad zelf. Hun mooie nieuwe rugzakken werden boven op de bus gebonden onder manden met levende kippen. Wat de nodige vlekken van kippenstront zou opleveren. Zelf namen ze plaats op de -voor Europeanen, zelfs voor Emma- te kleine stoelen in de bus, naast een vrouw die in haar openstaande boodschappentas een complete varkenskop bleek te hebben.

Hotels waren er nog niet in de tijd dat Emma en Maarten door Thailand reisden. Ze zouden slapen in guesthouses, dus bij mensen thuis, vaak in de daarvoor vrijgemaakte ouderlijke slaapkamer. Zoekend naar een eerste guesthouse in Bangkok kwamen ze tot de ontdekking dat men de **s** meestal niet uitspreekt. Pas de vierde tuktuk-chauffeur begreep dat ze naar een "gettou" wilden en inderdaad werden ze naar hun eerste onderkomen gebracht.

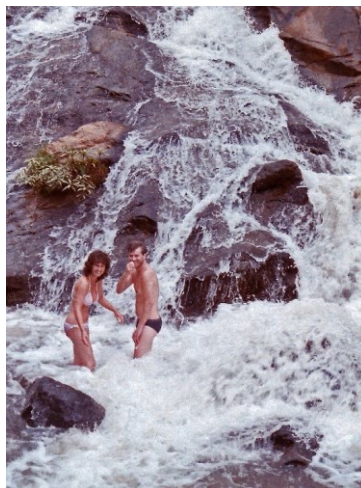
Dat weglaten van de **s**, en het vervangen van de **r** door een **l** leverde hen ook te eten op: flait lai (fried rice) werd zowel als ontbijt, lunch én diner gegeten door de Thai. Gelukkig was die heerlijk.

Ze reisden in een aantal weken van Bangkok naar Chang Mai, in het noorden. Dat ging niet altijd zoals voorzien, maar dat is dan ook waar het allemaal om gaat bij het reizen: je aanpassen aan een context waarin alles anders is dan je dacht. Al heb je je nog zo goed voorbereid. Verwonder je erover en geniet ervan, was het parool.

In de omgeving van Chang Mai, in het noorden van het land, vonden ze op een mooie namiddag verkoeling in een waterval. Dat plezier moesten ze afbreken toen Maarten zijn voet lelijk open haalde tussen de rotsen. Het bloedde als een rund. Dat moest vast gehecht worden.

De berijder van een fietstaxi wist waar ze heen moesten en gebaarde hen te gaan zitten: Chang Mai Mekkommic Oppital. Ze vertrouwden zijn goede raad en werden na een rit van twee uur afgeleverd voor de ingang van het [McCormick Hospital](#). Op het plakaat aan de buitenkant stond dat dit een door Engelsen gesticht ziekenhuis was, vandaar de Engelse naam. Dat boezemde vertrouwen in.

In de hal van het ziekenhuis werden ze allervriendelijkst ontvangen. Na enige tijd kwam er een man op hen af die het doorbloede t-shirt om de voet van Maarten afwikkelde en de wond

inspecteerde. Hij vertrok even en kwam terug met een dienblad vol verbandspullen. Deze dokter sprak helaas geen Engels. Hechten was kennelijk niet nodig. De wond werd goed verbonden en de man knikte Maarten bemoedigend toe. Emma vroeg hem wat ze verschuldigd waren, maar dat wimpelde de man bescheiden af. "Service van de zaak", concludeerde het stel: dat scheelde weer een uitgave.

Emma en Maarten vertrokken uit het ziekenhuis, op weg naar hun "Gettou" in Chang Mai. Al onderweg in de tuktuk begon de voet van Maarten weer te bloeden. Misschien moeten we er even geduld mee hebben, dachten ze.

De volgende morgen, nog twee dagen vóór hun vooraf geboekte trekking, bleek het hele verband doordrenkt met bloed. En Maarten had pijn. Dit was niet goed, besloot het stel, en na een ontbijt van, natuurlijk, gebakken rijst, togen ze terug naar het McCormick Hospital.

Weer werden ze allervriendelijkst ontvangen en moesten ze een tijdje wachten. Toen kwam er een dokter in een witte jas naar hen toe.

"Gelukkig," grapte Maarten, "heeft hij een bril, dus hij kon zijn studieboeken in ieder geval lezen." Deze dokter bleek ook Engels te spreken. De dokter bestudeerde de voet en gaf aan dat hier meerdere hechtingen op zijn plaats waren. Zijn vraag wie de wond had verbonden, moest het stel schuldig blijven. Ze wisten alleen nog dat hij in het groen gekleed was en geen bril droeg. De dokter keek hen met verbazing aan: "Dat moet iemand van de schoonmaak geweest zijn! Al het medisch personeel is hier in het wit gekleed." Als Maarten niet zo'n pijn had gehad, zouden ze gelachen hebben om de vriendelijkheid en de ambities van de schoonmaker ...

Afijn, Maarten werd vakkundig verdoofd en gehecht en na een uurtje kon hij, opnieuw verbonden, het ziekenhuis verlaten.

Intussen bekwam Emma het voorgevoel dat het niet allemaal zo zou gaan zoals ze hadden gehoopt. Maarten strompelde. Hij zou over twee dagen beslist geen zware tocht in de bergen kunnen

maken. Ook niet met de beste [palladiums](#). Ze besloten het kantoor van de trekking-organisatie op te zoeken. Het bleek een rommelig, nauwelijks ingericht kantoor te zijn, met een aardige, gelukkig Engelssprekende man. Die legde hen uit dat het inderdaad geen lichte tocht zou zijn: veel klimmen, minstens 6 à 7 uur op een dag. Twee dagen omhoog, een dag omlaag. Onderweg twee keer overnachten, eerst in een Akha-dorp en daarna bij de Karens.

Nu Maarten hier duidelijk niet aan mee zou kunnen doen, werd Emma aangeraden zonder hem mee te gaan. Zo te zien was Emma sterk en had ze een goede conditie. Er zou goed voor haar gezorgd worden, want er gingen ook twee gidsen mee. Het zou een once-in-your-lifetime -ervaring worden, volgens de man, die echt wel wist waar hij het over had.

Op een lijstje stond wat er in Emma's kleine 'dag'rugzak moest, maar de belangrijkste boodschap was: neem alleen het allernoodzakelijkste mee, zoals goede loopschoenen met dichte sokken tegen de bloedzuigers en een lakenzak. Verder: je kan best drie dagen in dezelfde kleding en reken in de dorpen niet op elektriciteit.

Emma was in een hevige tweestrijd. Met haar beperkte reiservaring drie dagen lang met vreemde mensen mee.... en haar conditie was trouwens helemaal niet zo erg goed. Wat als Emma ze niet kon bijhouden? Maarten zou er niet bij zijn om haar moed in te praten. Of haar omhoog te duwen. Of haar te verdedigen. En was als ze zou verdwalen in een gebied wat

dunbevolkt is en waar niemand Thais spreekt, laat staan Engels? Of stel dat ze gebeten wordt door een slang of een enge spin?

Twee nachten en de dag ertussen piekerde Emma. Emma woog de voordelen en risico's tegen elkaar af. Maarten vond dat Emma 'mans' genoeg was om de uitdaging aan te gaan, en dat dat goed voor haar zou zijn. En inderdaad, waarschijnlijk zouden ze niet een tweede keer op deze plek komen. Uiteindelijk won het avontuur het van de angst.

Maarten en Emma reisden voor de tocht naar Chang Rai, nog iets noordelijker. Daar vonden ze een nieuw guesthouse. Op de vroege morgen van de trekking stond Emma gepakt en gezakt in haar afritsbroek, t-shirt en wandelschoenen. In haar kleine rugzak zaten alleen een extra paar goede sokken, een ehbo-kitje met onder andere Deet, een tandenborstel, haar notitieboekje met pen, wat repen en sulker-tabletten, én een bloes met lange mouwen.

Met opmerkingen [MS1]:

De groep bleek te bestaan uit twee Italianen die net terug waren van een klimtocht in de Andes, een Zuid-Afrikaans stel, twee Australische broers, en een Franse arts met haar man. De twee gidsen, waarvan er een achteraan en een vooraan zou lopen gedurende de trek, leken allervriendelijkst.

Maarten luisterde mee naar de kennismakingsgesprekken en keek Emma van tijd tot tijd aan. Was dat bemoediging, jaloezie, of ongerustheid? Emma wilde het niet aan hem vragen, want dan zou bij haar de twijfel opnieuw toeslaan. Tenslotte kuste Maarten haar gedag. Hij wenste haar veel plezier en sterkte, waarna Emma achter in de jeep klom bij de anderen.

De jeep deed er drie uur over om over de hobbelwegen aan te komen op een plek waar de weg eindigde. Daar begon de voettocht.

De eerste dag liep de groep gestaag de hellingen op in de toenemende hitte. Ze doorkruisten een gebied met hoog riet. Het riet was scherp en sneed in Emma's vel. Toen haar beide armen inmiddels bloedden en dat allerlei insecten aantrok, verwisselde ze haar t-shirt voor haar bloes met lange mouwen,. Er was eigenlijk geen doorkomen aan. Ze passeerden een

klein dorp van een inheemse stam. Daar hadden ze olifanten als transportmiddel. De gidsen onderhandelden wat – zo te zien voornamelijk met gebaren – en wisten twee olifanten met berijder te lenen. Emma mocht op een olifant. Nu herinnerde ze zich dat dit riet olifantsgras wordt genoemd. Ze had nergens meer last van en ze genoot van het mooie uitzicht boven het riet over de berghellingen.

Na het afscheid van de olifanten en hun berijders moest er nog

een heel stuk gelopen worden tegen de steeds steiler wordende hellingen. Rond vier uur kwam de dagelijkse tropische regenbui naar beneden. Nog drijfnat kwamen ze aan bij het eerste dorp. Het dorp lag op een vlak stuk tussen berghellingen vol met prachtige papavers. De wat smoezelige Akha-bewoners waren heel vereerd met het bezoek van die grote 'witte' mensen.

De kinderen van het dorp waren eerst verlegen, maar steeds meer uitgelaten en ze joelden om hen heen. Een aantal kinderen kreeg de opdracht een paar kippen te vangen. Er liepen er een heleboel los, net als een heel aantal biggen, maar ze lieten zich niet makkelijk pakken. Emma en de andere backpackers genoten van het schouwspel en wachtten geduldig op het eten. Daarmee was een aantal vrouwen in een van de bamboe hutten al begonnen.

De Franse dokter had inmiddels haar EHBO-kit tevoorschijn getoverd om een kind te verzorgen dat een lelijke zweer had. Dat veroorzaakte een soort kettingreactie. Binnen een kwartier had zich een rij van kinderen en volwassenen gevormd die allemaal iets mankeerden, waarvoor de hulp van de dokter gewenst was. Emma en nog twee bezoekers zaten nu naast haar om te helpen met hun eigen jodium, levertraanzalf, pleisters en tekentangen. Emma gaf haar tandenborstel aan een van de kinderen. Ze ging samen met het kind naar de bamboe 'waterleiding' die vanaf de berg naar het dorp leidde, en deed voor hoe je je tanden poetst. Zij het zonder tandpasta. De dokter had Emma en de anderen uitgelegd geen pillen of tandpasta weg te geven, omdat het zonder gebruiksaanwijzing zeker verkeerd zou worden gebruikt en bovendien op zou raken.

Het kind was dolgelukkig met de tandenborstel en liet ook haar broertje en andere kinderen borstelen.

Na de kip en gebakken rijst, die heerlijk was, werd het nel donker. Iedereen leek te gaan slapen. Emma en de vrouwen werden naar een hut op korte palen gedirigeerd, waar -net als in de eerdere guesthouses- dunne bamboematten hun matras zouden vormen. Emma haalde haar lakenzak tevoorschijn en maakte aanstalten op de harde mat te gaan liggen.

De Zuid-Afrikaan van hun gezelschap kwam hen echter ophalen. "In een van de hutten worden we verwacht om de waterpijp te roken", legde hij uit. "Kennelijk is dat een manier om gastvrijheid te tonen", dacht hij, "of misschien als dank voor alle pleisters, enzo". Gastvrijheid weiger je niet, dus gingen de vrouwen met hem mee naar de aangewezen hut, die wat hoger op palen stond.

Binnen was het schaars verlicht met kaarsen. Her en der lagen de mannen van het dorp op bamboe matten. Emma had wel eens gerookt, maar waterpijp, of wat daar ook in zou zitten, opium misschien?, daar had ze totaal geen ervaring mee. Het gezelschap overlegde met elkaar en besloot uit beleefdheid een paar trekjes mee te doen.

Teruggekomen in haar 'eigen' bamboehut schreef Emma in het licht van de heldere maan nog gauw een stukje in haar in dagboek.

De volgende morgen was iedereen al vroeg uit de 'veren'. Dat kon ook niet anders, want zo gauw de zon tussen de hellingen van de bergen zichtbaar werd kraaiden de hanen dat het een lieve lust was. Emma had hoofdpijn en voelde zich gebroken. Dit kwam door het liggen op de harde bamboe mat en het nachtelijk geknor en gebonk van de biggen onder de bamboe bodem waar ze op had gelegen....

De tweede dag moesten ze vooral klimmen door een rotsachtig woud. Emma's conditie kon bij lange na niet vergeleken worden met die van de Italianen. Die klommen constant voorop met de eerste gids. Emma sjokte en hijgde achteraan met de tweede gids die haar herhaaldelijk een hand bood of een kontje moest geven. Daarbij rees de temperatuur gedurende de dag. Tegen een uur of één was het zeker boven de 35 graden, ook onder de bomen.

Voor Emma was de tocht echt echt zwaar. Met alle zweetdruppels die van haar voorhoofd sijpelden en haar haar dat kletsnat uit haar pet hing, zag de gids niet dat ze af en toe even huilde van spijt.

Ze had er spijt van dat ze alleen, zonder Maarten, mee was gegaan. Om vier uur kwam de dagelijkse tropische regenbui naar beneden. Er was geen schuilplek tussen de glibberige rotsen en de bomen.

Iedereen was weer doorweekt. Gelukkig scheen al snel de warme zon weer en werd het woud als het ware droog gestoomd.

Het dorp van de Karen was heel anders dan het dorp van Akha. Hier waren de hutten van hout en stonden ze niet op palen. Maar er waren ook genoeg overeenkomsten. Ook hier kregen ze heerlijke net gevangen kip en gebakken rijst te eten en ook hier zouden ze weer slapen op harde bamboe matten. Er was geen elektriciteit en het water kwam ook uit een bamboe leiding van de berg.

Een van de vrouwen bood aan de vermoeide reizigers te masseren. Emma ritste haar broekspijpen af en bood haar benen aan. De vrouw ging tegenover haar zitten en dacht te beginnen. Maar al gauw stopte ze en riep ze een van de andere vrouwen uit het dorp erbij. Beiden bogen zich over Emma's benen en bevoelden haar schenen. Emma had haar benen vóór ze op vakantie ging netjes geschoren, maar inmiddels had ze stoppels. Dat veroorzaakte verbazing en hilariteit onder de Karenvrouwen.

Haar op je benen, dat hebben zelfs Karen mannen niet. Laat staan stoppels! Binnen enkele minuten vulde de hut zich met andere vrouwen, kinderen en ook mannen, die allemaal Emma's benen kwamen bevoelen. Een bezienswaardigheid!

De volgende dag was de afdaling aan de andere kant van de berg relatief licht. Na opnieuw een hobbelige jeeptocht van enkele uren kwamen ze aan in Chang Rai. Maarten zat al te

wachten in een theehuis op het afgesproken pleintje. Emma was blij dat ze heelhuids terug was bij Maarten en ze zag dat haar vriend geen groot verband meer had. Ze voelde zich vies, want ze was drie dagen ongewassen en bezweet geweest. Toch wilde ze eerst met Maarten bijkletsen in het theehuis, voor ze naar het guesthouse zouden gaan. Hij vond het jammer dat hij de trekking nu gemist had. Emma bood hem haar notitieboekje aan. "Ik heb aantekeningen voor je gemaakt."

Maarten bladerde en las een klein stukje hardop. "Als er soms opium in deze waterpijp zat, dan stelde dat niet zoveel voor, want ik heb er niets van gemerkt", las hij. "Trouwens wel fijn dat ik bij het licht en de muziek van miljoenen sterren nog even kan schrijven. En wat een enorme paarse maan hebben ze hier. Hij heeft een stralenkrans in alle kleuren van de regenboog. Heel bijzonder."